

“Omul nou” - experimentări moderne

Duminică, 24 septembrie 2006

Gili Cârstea

De câțva timp aud tot mai des în agora adventistă formule promițătoare pentru obținerea „omului nou.”

Un pastor de la Constanța promitea ascultătorilor postului de radio local că, dacă vor vizita labirintul rugăciunii instalat în Sala de Cultură a orașului, vor ieși de acolo „un alt om.” Au trecut câteva luni bune, și zeci de oameni au vizitat labirintul, dar se pare că „omul nou” este la fel de eluziv ca omul invizibil. Nicio problemă, suntem dispuși să mai așteptăm.

Zilele trecute, situl bisericii apela cu căldură la poporul nostru să onoreze cu prezența Festivalul Libertății Religioase, desfășurat la Sala Mare a Palatului din București (sâmbătă, 19 septembrie), promițându-le că vor pleca de acolo „alt om.” Aici încă nu ne pronunțăm, deoarece este prea devreme – abia s-au stins ecourile evenimentului – dar și pentru că de aici sunt mai mari șanse să apară „omul nou.” Tribuna acestei săli a găzduit ani la rând tirade înflăcărate despre omul nou și măreția lui, încât pereții s-ar putea să conțină încă o doză considerabilă de magnetism care să influențeze miraculosul proces.

Nu știm dacă cei prezenți la festival au fost atrași de promisiunea de a ieși de acolo „alt om,” sau mai degrabă de dorința de a participa la un program muzical susținut de „profesioniști” adventiști. Dar de unde speranța aceasta deșartă la frații noștri pastori că participarea la anumite evenimente poate crea „omul nou”? Membrii noștri merg la adunare de ani de zile și nu au ieșit de acolo oameni noi. De ce ar ieși oameni noi de la Sala Palatului sau din labirintul rugăciunii?

Sistemul comunist era sigur că este capabil să creeze „omul nou.” Conducătorii acelor vremuri sperau că principiile comuniste, susținute de o infrastructură eficientă, pot produce oameni noi, pașnici, neegoști, interesați de binele public mai mult decât de binele personal, capabili să producă o nouă societate umană, superioară oricăror orânduiri trecute. Au aplicat în acest scop cele mai represive metode și au creat cea mai formidabilă mașină propagandistică, dar omul nou se încăpățâna să nu apară. Cert, românul mima idealurile înalte ale puterii, dar el era mânat mai degrabă de conștiința urechii sensibile a Securității, care veghea la bunăstarea națiunii, și de rețeaua vastă și imprevizibilă a colaboratorilor ei.

Odată rețeaua de control destrămată, astăzi putem constata ușor marile realizări ale acelei perioade în obținerea omului nou.

De ce urmează biserica asemenea tehnici bizare și falimentare de a obține „omul nou”? Poate pentru că și-a pierdut orice speranță că evanghelia poate realiza așa ceva? Este foarte posibil ca în această biserică să se predice evanghelia în cea mai apropiată variantă a ei de adevăr, și totuși, frații noștri își dau seama că ea nu a produs „omul nou.” Se întreabă și ei cu consternare dacă ar mai putea fi făcut ceva care nu a fost făcut, sau dacă ar mai exista ceva care nu a fost încercat. Dar tocmai seceta aceasta spirituală și eterna invizibilitate a „omului nou” ar trebui să fie argumentul decisiv pentru ei că ceva nu a fost încercat.

Și totuși, cerul ne-a spus răspicat ce nu a fost încercat: „Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis o foarte prețioasă solie prin frații Waggoner și Jones. Această solie urmărește să aducă mai proeminent în fața lumii pe Mântuitorul răstignit, jertfa pentru păcatele întregii lumi. Ea invită poporul să primească neprihănirea lui Hristos. Aceasta este solia pe care Dumnezeu a ales-o să fie dată lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie proclamată cu voce tare și însoțită de revărsarea Duhului Său în măsură bogată” (TM 91,92).

Ce ne-ar costa să încercăm și această soluție, mai ales că ea are o asemenea aleasă susținere?